

Sygn. akt IV CSK 82/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa M.D.S.
przeciwko W.
Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego na
rzecz strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M.D.S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania.

Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący opart na potrzebie wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz na oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Powołanie się na pierwszą ze wskazanych przyczyn kasacyjnych obliguje skarżącego do wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni lub jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012, I PK 144/12, nie publ., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, nie publ., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, nie publ. oraz z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, nie publ.). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, nie publ. oraz z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, nie publ.). Powołując się na tę przyczynę kasacyjną skarżący wskazał

na potrzebę wykładni art. 444 § 2 k.c. w zakresie możliwości ustalania renty z tytułu utraconych zarobków w oparciu o dochody osiągane przed wypadkiem przez poszkodowanego w tzw. „szarej sferze”, nie opodatkowane i nie objęte składkami na ubezpieczenia społeczne.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny na podstawie ustaleń faktycznych będących efektem oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego potwierdził zasadność oceny Sądu Okręgowego, który określając hipotetyczne dochody, jakie mógłby uzyskać powód, gdyby szkody mu nie wyrządzono, miał na uwadze wykształcenie powoda (ogólne średnie), jego kwalifikacje, predyspozycje zawodowe i osobiste, doświadczenie zawodowe, przebieg jego dotychczasowej kariery zawodowej oraz wysokość dochodów z pracy osiąganych przed wypadkiem. Powód nie udowodnił, zdaniem Sądu, że przed wypadkiem osiągał dochody na poziomie trzykrotności średniego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw netto i że osiągałby je, gdyby nie utracił częściowo zdolności do pracy wskutek wypadku. Jest to więc kwestia oceny zgromadzonych dowodów oraz siły ich przekonywania (art. 233 § 1 k.p.c., do którego nawiązuje zresztą druga podstawa kasacyjna, formułując niedopuszczalny zarzut naruszenia tego przepisu), pozostająca poza zakresem kognicji Sądu Najwyższego, stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c., a nie problem prawny wykładni art. 444 § 2 k.c., będącej przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego oraz wypowiedzi komentatorów i przedstawicieli nauki prawa.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na także na oczywistą zasadność skargi, wynikającą z nieprawidłowego zastosowania przepisów prawa materialnego przez nieuwzględnienie przy ustalaniu wysokości renty wyrównawczej, dotychczasowego przebiegu pracy powoda i wysokości udokumentowanych zarobków osiąganych na podobnych stanowiskach, na których był zatrudniony w chwili wypadku, co sprowadza się do kwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych. Możliwość uwzględnienia zarzutu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej uwarunkowane jest wykazaniem kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., nie publ., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.), czemu powód nie sprostął.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania na rzecz strony pozwanej, która wniosła w terminie odpowiedź na skargę kasacyjną znajduje oparcie w art. 102 k.p.c.

aj